

LBRIS

We know
books

DE LA PSICOMAGIA AL PSICOTRANCE

Alejandro Jodorowsky

Copyright © Alejandro Jodorowsky, 2022

CALEA IMAGINAȚIEI
DE LA PSIHOMAGIE LA PSIHOTRANSĂ

Alejandro Jodorowsky

© 2023 – Editura PHILOBIA

ISBN: 978-606-9707-99-9

internet: www.philobia.com
e-mail: contact@philobia.com

Editor: Bianca Biagini

Traducător: Mihaela Cristea

Redactare: Dorina Oprea

Corectură: Nicoleta Arsenie

DTP & Copertă: Cătălin Furtună

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JODOROWSKY, ALEJANDRO

Calea imaginației: De la psihomagie la psihotransă /
Alejandro Jodorowsky; trad. din lb. spaniolă de Mihaela Cristea. –
București: Philobia, 2023
ISBN 978-606-9707-99-9

1. Cristea, Mihaela (trad.)

159.9

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

Alejandro Jodorowsky

CALEA IMAGINAȚIEI , De la psihomagie la psihotransă

Traducere din limba spaniolă
de Mihaela Cristea

philobia

Îl vei crea acolo. Orice Dumnezeu pe care vei dori să-l vezi, acolo îl vei vedea. Orice cadou care te entuziasmează, acolo îl vei găsi. Vei putea conversa cu morții tăi...

Te întorci la cerul tău fără nori, unde te așteaptă axa de lumină. Cobori spre corpul tău *adevărat*. Îi vei dezvălui ce ai cu adevărat nevoie.

INCONȘTIENTUL ACCEPTĂ CA ADEVĂRAT TOT CE NE IMAGINĂM.

Cuprins

CUM A LUAT NAȘTERE PSIHOMAGIA	5
Psihomagie, vindecare și acte psihomagice	5
O conferință psihomagică	
Universitatea Jussieu, Paris (1987)	25
Lecturi gratuite de Tarot în cafeneaua <i>Le Téméraire</i>	36

CORESPONDENȚĂ PSIHOMAGICĂ.	39
------------------------------------	----

PSIHOTRANSA.	277
Prolog	277
Imaginația senzorială	281
Piele, carne, sânge și oase	282
Energia primordială	283
Recuperarea libertății	284
Nebunie sacră.	286
Conștiința Conștiinței	286
În clipă.	287
Lumea simbolică.	288
Să fii fără să semeni	289
Amurgul cuvintelor.	290
Flința esențială.	291

CUM A LUAT NAȘTERE PSIHOMAGIA

Psihomagie, vindecare și acte psihomagice

Psihomagia nu este o invenție creată de propria-mi minte. În nașterea sa nu a intervenit voința, ci s-a pregătit treptat în activitățile mele artistice influențate de cartea *El Contracielo* a lui René Daumal, *Dogma y ritual de la alta magia* („Dogmă și ritual al Înaltei Magii”), scrisă de Eliphas Levi; „baletul” expresionist *La mesa verde* („Masa verde”) al lui Kurt Joss, manifestul suprarealiștilor *Dejar lo seguro por lo incierto* („Renunțarea la certitudine pentru necunoscut”), manifestul futurist *La poesía es un acto* („Poezia este un act”), teoriile lui Antonin Artaud despre *scoaterea Teatrului din teatru*, filmul lui Luis Buñuel, *El*, prietenia mea cu maestrul Ejo Takata, explorarea viselor lucide, practica masajului inițiat, întâlnirea cu tămăduitoarea mexicană Pachita și psihanaliza pe care am făcut-o cu Erich Fromm.

Cu toate acestea, psihanaliza și psihomagia nu seamănă deloc, deși influența o recunosc. Iată diferențele esențiale:

- Psihanaliza trebuie să fie plătită. Psihomagia trebuie să fie gratuită.
- Psihanaliza interzice terapeutului să atingă pacienții. Psihomagia recomandă terapeutului să îi atingă pe consultanții săi.
- Psihanaliza este o terapie care se ajută de cuvinte. Psihomagia este o terapie prin acte.

- Psihanaliza analizează visele ca și cum ar fi o realitate. Psihomagia propune analiza realității ca și când ar fi un vis.
- În psihanaliză, când o persoană are o problemă, aceasta este analizată prin intermediul cuvintelor, căutând trauma care a produs-o. În acest fel, pacientul poate vorbi cu terapeutul său șase luni, zece luni, câțiva ani, până când își va da seama, de exemplu, că are dorințe sexuale față de mama sa. Dar să realizezi că ai o traumă nu înseamnă să o soluționezi. În acest caz, ce poate face pacientul pentru a trece de la cuvinte la o acțiune vindecătoare?

Salvador Dalí voia să transfere visele în realitate. Eu am urmat calea opusă: „Nu poți învăța înconștientul să vorbească limbajul realității. Trebuie să învățăm rațiunea să vorbească limbajul viselor“. Iar pentru asta este nevoie mai întâi de toate să lămurim conceptul de însănoșire.

Personalitatea noastră este constituită din patru aspecte: intelectual, emoțional, sexual și corporal. Orice boală este un ansamblu de patru boli. Dacă este tratat un nivel, fără să se țină cont de celelalte, pacientul nu se poate vindeca. Pentru crearea uniunii, o energie unică trebuie să dea viață și să facă posibilă comunicarea acestor patru limbaje: cuvinte, emoții, dorințe și nevoi. Atunci apare sufletul. Dacă aceste patru energii nu acționează împreună, sufletul se îmbolnăvește. Nu există stare de sănătate perfectă atunci când sufletul este întunecat.

Și care sunt bolile sufletului? Plictiseala, tristețea, lipsa bucuriei de a trăi, fobia față de moarte, nemulțumirea permanentă, oboseala, lipsa entuziasmului...

Când o persoană începe să se vindece, acest lucru presupune să se dedice vindecării întregii sale ființe și în acest fel devine tămăduitorul corpului, sexului, inimii, intelectului... și al sufletului. Într-un act de psihomagie, vindecătorul nu trebuie să impună limite însănoșirii. Cu cât problema este mai gravă, cu atât mai dificil ar trebui să fie actul care trebuie realizat pentru a o depăși.

Am început să ofer sfaturi psihomagice, în mod experimental, prin intermediul lecturilor gratuite de Tarot, unui mare număr de

persoane din Marsilia. În acea perioadă credeam că nu pot fi extrase niște legi psihomagice fiindcă psihomagia, ca și arta, nu se supunea niciunei legi. Credeam că sunt singurul care o poate exercita, însă, odată cu practica, am simțit că pot codifica unele legi și să delimitez astfel o bază științifică care să îmi poată permite să transmit psihomagia.

Prima dintre aceste legi este cea pe care o numesc „a trage măgarul de coadă“. Când cineva are o problemă, trebuie să intre cu totul în ea ca să poată ieși de acolo. M-am inspirat dintr-o anecdotă a psihanalistului american Milton Erikson. În Texas, el avea un măgar care nu voia să intre înapoi în țarcul său. Toți au încercat, fără folos, să îl împingă până acolo. Spre deosebire de toți, Milton Erikson l-a tras de coadă în direcția opusă. Imediat, măgarul a luat-o la fugă spre țarcul său.

Înainte să creez psihomagia, când cineva venea la mine cu o problemă și eu încercam să îi ridic moralul, îmi dădeam seama că nu obțineam niciun efect. În schimb, dacă o persoană se teme de înălțimi și este băgată într-o cameră unde este întuneric total, dacă este aruncată în profunzimile fobiei sale, aceea este experiența de la care poate începe să se facă bine. Dacă facem din nevroză aliatul nostru, vom fi capabili să găsim și soluția.

Dacă o pacientă are ca amant un bărbat care ejaculează precoce, primul lucru care trebuie spus acelei femei este că și-a ales acel bărbat fiindcă îi convenea. Al doilea este că, anulând-o din punct de vedere sexual, amantul își exprimă indirect furia sa față de femeie. Și aici se află originea ejaculării sale precoce. Însă prin acest amant, femeia își alimentează propria furie împotriva bărbaților, alegând un partener care nu o satisface. Desigur, acea femeie ne va spune că habar nu avea, dar problema este că ea continuă să sufere din cauza acestei relații. Situația îi convine și, dacă acceptăm că înconștientul știe tot, într-un fel, ea este complice la tot ceea ce se întâmplă.

Pe această femeie al cărei soț ejacula la doar douăzeci de secunde de la începerea actului sexual am sfătuit-o să facă dragoste cu el ținând undeva la vedere un cronometru care să îi indice cât timp durează până când soțul ei ajunge la orgasm. Acesta era primul pas. Femeia trebuia să-i ceară să facă dragoste cu ea, dar cu o

condiție: „Trebuie să ejaculezi după zece secunde, nu după douăzeci”; adică trebuia să-l supună unei tensiuni atât de mari încât să se vadă obligat să ejaculeze mai devreme decât de obicei. Trebuia să-i ordone asta și, în momentul penetrării, să înceapă să îl insulte. În acest fel, ea își permitea să-și scoată la suprafață furia pe care o simțea împotriva bărbaților și, cum soțul ei era obligat să ejaculeze cât mai repede posibil, nu o făcea, pentru ca soția sa să rămână nesatisfăcută. În timpul următorului act sexual, i-a luat efectiv o jumătate de oră ca să ejaculeze.

Incestul este o constantă care se întâlnește în foarte mulți arbori genealogici. În general, într-o pereche, unul dintre membri reproduce comportamente ale tatălui sau mamei sale. Subtilitatea rezidă în faptul că uneori bărbatul poate reproduce comportamentul mamei și nu al tatălui său și viceversa pentru femeie. Deseori, am văzut în arbori genealogici femei care s-au căsătorit cu bărbați care purtau numele fratelui preferat sau al tatălui lor. În majoritatea cazurilor, aceste femei sunt frigide, fiindcă rămân ancorate în vina acelei dorințe incestuoase. Pe una dintre paciente am sfătuit-o să fure hainele murdare ale tatălui și să îl îmbrace cu ele pe iubitul său ca să facă dragoste cu ea. În acest fel, avea să își soluționeze frigiditatea deoarece, prin intermediul amantului, va accepta mișcarea incestului cu tatăl său, fără să îl comită în realitate, ci doar metaforic, cu scopul de a se elibera de el. Nu va mai lupta împotriva dorinței sale, ci și-o va asuma pe deplin conștientă, în cadrul unui demers terapeutic care constă în realizarea fanteziei în mod metaforic. În cazul în care tatăl nu mai trăiește, ca să realizeze actul, i-aș cere să imprime o poză a lui pe un tricou pe care îl va îmbrăca iubitul său.

Alt element pe care l-am folosit mult în psihomagie sunt ceremoniile. În cazul unui pacient care nu și-a putut exprima întreaga furie față de o persoană decedată, am îndrăznit să-l trimit să defecheze pe mormântul respectivei persoane. Acest act se trăiește ca o eliberare de furie, de tot ce a fost nespus. Iată o scrisoare din partea pacientului: „Trebuia să realizez un act la mormântul bunicii mele posesive, care stătea într-un sătuc din Bretania, unde avea o casă mare. M-am gândit că dacă cineva trece în timp ce eu defecam, aveam să ajung direct la închisoare. De fapt, chiar când am ajuns,

era o mulțime de oameni în cimitir, bătrânei bretani care puneau flori pe morminte; însă, cincisprezece minute mai târziu, nu mai era nimeni și am putut să-mi duc liniștit actul la bun sfârșit”.

Când actul este realizat, în pacient se produce o transformare: chiar dacă el crede că nu o poate duce la capăt, realitatea se pretează la schimbare și se adaptează. Condițiile exterioare optime apar pe neașteptate. Se produce o conexiune magică, iar realitatea colaborează cu vindecătorul.

Un caz foarte comun este inversarea arhetipurilor, adică mama este mai degrabă masculină și tatăl are tendința spre feminitate, ceea ce poate cauza anumite probleme copiilor lor. În acest caz, ca să acționez asupra inconștientului, trebuie să repun arhetipurile la locul lor, iar metoda pe care o folosesc este următoarea: pacientul își invită părinții la el, dar mama se îmbracă în haine de bărbat și tatăl, în haine de femeie. Cei doi trebuie să-și schimbe hainele în fața lui și să-și recupereze identitățile.

Iată și o altă problemă care se repetă: femei cu menstruații dureroase, ceea ce reflectă suferința unei feminități respinse. Le rog să își folosească sângele menstrual ca unealtă de creativitate și de plăcere și să își realizeze un autoportret cu ajutorul lui.

În cazul femeilor care nu au ciclu, le prescriu ca, timp de câteva luni, să imite un ciclu menstrual, la finalul căruia își vor introduce în vagin sânge artificial pentru a putea simula menstruația și astfel, prin intermediul imitației, să își poată regla organismul.

Pentru inconștient, teatrul este real: așadar, dacă se interpretează în mod teatral o dificultate, o problemă, aceasta are loc în realitate și se poate acționa direct asupra acestei concretizări.

Iată un exemplu: o tânără, a cărei familie se reunea în fiecare lună ca să ia masa împreună, era numită de toți ai săi *papagal*, de fiecare dată când deschidea gura să spună ceva. Am rugat-o ca la următorul prânz împreună să apară în fața tuturor deghizată în papagal. Acest act eliberator care constă în exteriorizarea descrierilor pe care le suferim, făcându-le vizibile celorlalți, a provocat în familia ei o agitație autentică.

Un alt exemplu: am sfătuit o femeie pe care mama o trata ca și cum ar fi fost o fetiță să meargă să o viziteze îmbrăcată în haine de

fetiță și să aducă cu ea o valiză. Trebuia să se dezbrace în fața mamei și, odată rămasă complet goală, să scoată din valiză o rochie atrăgătoare și o perucă voluminoasă pentru a se metamorfoza într-o femeie seducătoare.

Altă lege a psihomagiei afirmă că, pentru a obține ceva ce niciodată nu ne-a fost acordat, este nevoie să trăim acel lucru într-un mod metaforic.

În cartea mea, *Metagenealogia*, explic rolul primordial al travaliului în naștere. Am folosit psihomagia pentru a-i reda pacienței informația care îi lipsea în dezvoltarea și în plenitudinea sa emoțională.

Avem dreptul fundamental să ne naștem din niște părinți care se iubesc, iar conceperea noastră trebuie să fie fructul orgasmului tatălui și al mamei. Avem dreptul să fim așteptați, să nu avem sentimentul că suntem o povară, să avem un tată care are grijă de gestația noastră, o mamă care să fie liniștită în timpul sarcinii și să ieșim din uterul matern nu ca și cum am fi fost o tumoră, ci ca o ofrandă. Avem dreptul să fim primiți de propriul tată, nu de medic, dar și să rămânem pe pieptul mamei și să nu ne fie tăiat cordonul ombilical până când nu va trece timpul necesar ca să putem fi separați cu blândețe de ea.

Pentru a internaliza toată această informație, am creat „Masajul de naștere”, care se practică cu persoane care au avut probleme în ceea ce privește nașterea (de exemplu, nu au fost dorite). Dacă pe perioada sarcinii femeia poartă această respingere, o va transmite și fătului. Iar pe durata lunilor de sarcină, în pântecul mamei, copilul se va dezvolta simultan cu această senzație că va fi respins atunci când se va naște. Același lucru este valabil și când părinții își doresc un băiat și copilul este o fetiță (sau invers). Copilul va simboliza decepția pusă față în față cu dorința părinților. Toate aceste frici provoacă nașteri premature, cezariene sau nașteri cu prezența pelviană.

În ritualul „Masajului de naștere”, actul metaforic este îndreptat spre concepție pentru a i se demonstra pacientului că el este cel care i-a ales pe tatăl și pe mama sa. Le spune celor doi maseuri ai

săi: „Tu ești tatăl meu și tu ești mama mea. Nu știți, dar din dorința mea vă veți cunoaște, mă veți concepe și veți face în așa fel încât să mă nasc, fiindcă eu v-am ales”.

Primul lucru pe care-l fac cei doi maseuri este să întoarcă persoana, complet goală, la starea sa fetală. În continuare, aceasta este așezată între picioarele mamei de substituit sub un giulgiu cald, confortabil – pentru a reproduce căldura pântecului matern – cu un cordon de mătase care unește talia mamei cu copilul, simbolizând astfel cordonul ombilical.

Maseurii își împreunează mișcările, realizând în acest fel un masaj cu patru mâini. Pentru scurt timp, reproduc tot procesul concepției și al sarcinii până la nașterea copilului, mama fiind cea care taie cordonul ombilical.

Prin această naștere metaforică, copilul este ajutat să crească și să devină adultul care i-ar fi plăcut să fie și este îmbrăcat cu haine noi, pe care chiar el le-a ales înainte de masaj.

De asemenea, avortul are o importanță vitală în poveștile genealogice. Uneori, o femeie care a trăit un avort poate păstra o amintire traumatizantă, mai ales dacă a fost realizat în singurătate sau în secret. Ce este de făcut pentru vindecarea acestei traume?

Femeia trebuie să întâlnească un partener care să-i placă. Chiar dacă este supărată pe bărbați, ca urmare a traumei sale, acceptarea sprijinului acestui partener îi va da ocazia să îi ierte, cel puțin pe unii dintre ei. Trebuie să își imagineze fătul și să aleagă un fruct care să îl simbolizeze, un mango sau un măr, de exemplu. În continuare, trebuie să poarte acest fruct în pântec, fixat cu o fașă de culoarea cărnii (roz) înfășurată în jurul taliei. Partenerul ei trebuie să taie foarte încet această fașă, cu ajutorul unei foarfeci, și să imite efortul de a extrage fătul, ca și cum i-ar fi foarte greu să îl scoată din pântecul matern.

Exact acela este momentul în care femeia trebuie să explice tot ce a simțit atunci când a experimentat avortul. Dacă nu își amintește, când realizează actul, lacrimi și strigăte ies la suprafață. Fructul trebuie lăsat într-o cutie, ca într-un sicriu mic, pe care l-a construit cu multă grijă. Se închide cutia și se alege un loc plăcut în natură unde poate fi îngropată, alături de o plantă drăguță.

O adevărată întrerupere de sarcină ar trebui să aibă loc în cele mai bune condiții posibile. Bărbatul trebuie să fie prezent și să își asume responsabilitatea. Nu trebuie să fie povestea unei femei singure, neînsoțite. Întreruperea voluntară a sarcinii ar trebui să fie trăită alături de un tată iubitor, fie bărbatul care a lăsat-o însărcinată, fie un prieten care să îl reprezinte. În măsura în care este posibil, este nevoie să se obțină fătul, astfel încât să se poată realiza funeraliile.

Dacă o întrerupere voluntară de sarcină se realizează în condițiile descrise mai sus, nu vor exista sechele pentru femeie și nu va mai experimenta acest act ca violență corporală, într-o singurătată pătată de rușine și remușcare.

Să presupunem că o femeie care are mai multe chisturi în uter dorește să aibă un copil și acesta se lasă așteptat. În general, chisturile în aparatul reproducător înseamnă că se perpetuează problema mamei cu privire la avorturi. Această femeie va fi acumulat furie împotriva mamei sale, inclusiv o ură nerecunoscută care se va manifesta prin formarea chisturilor. Sarcina va fi încărcată de negativitate, deoarece chisturile pot fi asimilate într-o oarecare măsură cu feteșii avortați.

Să facem posibil și plăcut avortul, din punct de vedere metaforic. Sfătuiesc să se comande într-o cofetărie realizarea unui bebeluș din pastă de migdale. Acest bebeluș va fi modelat în formă de rachetă, cu brațele lipite de corp și femeia va trebui să și-l introducă în vagin și să îl mențină acolo pe cât de mult posibil. Actul este incomod, dar este important să fie făcut! În acel moment va fi capabilă să accepte maternitatea, fiindcă își va fi învins teama.

Rămâne un mare mister legătura strânsă între avorturile spontane și morțile violente precum accidente, sinucideri sau asasinat înțelept în generațiile precedente. Într-un fel, avortul spontan reproduce în mod simbolic una sau mai multe morți brutale, ca și cum, prin magia inconștientului, acea moarte și-ar revendica dreptul de a fi recunoscută. Potrivit acestei interpretări, trebuie investigat în arborele genealogic al pacientului și descoperit cui corespunde acest avort spontan: unui unchi, frate, mamă... Ar fi ca o solicitare a invizibilului de a-și găsi pacea, care trebuie îndeplinită

onorând defunctul și, ulterior, mergând la mormântul lui pentru a-l curăța, a-i aduce flori și a spune rugăciuni.

În ceea ce-i privește pe copiii născuți morți, ei pot fi văzuți ca un crochiu al naturii, similar schiței unui tablou, înainte de realizarea lucrării finale. Dacă nu este cazul primului născut, ci al celui de-al doilea copil, organismul matern este considerat un asasin, ca urmare a dorinței sale inconștiente de a elimina fătul. În acest caz, va fi nevoie să se investigheze dacă nu cumva există o dorință profundă și inconștientă de a elimina un membru al familiei. În cazul unei femei care este singura fiică, ar putea, de exemplu, prin intermediul organelor sale, să interiorizeze aspirația secretă a mamei de eliminare a unuia dintre frații sau surorile sale.

În studiul pe care l-am efectuat referitor la avorturile spontane, am putut constata o lege. Când mama își reprimă dorința de a avorta, acest impuls interzis se manifesta prin avorturi intenționate inconștient, deghizate în avorturi spontane. Dacă printre strămoșii ei, mama, bunica sau străbunica avuseseră mai mulți copii, transmiterea directă de la inconștient la inconștient determina în pacientă obstrucția ovarelor, astfel încât să respecte ordinul inconștient de a nu da naștere, prin avorturi spontane. Dacă pacienta se simte vinovată de asasinat, ei bine, nu e. În realitate, este mai degrabă obiect de posesie corporală din partea uneia sau mai multor femei din arborele său genealogic. În acest fel, moartea feteșilor poate însemna culpabilitate pentru o dorință incestuoasă a femeii. Acest lucru se întâmplă frecvent femeilor care au o fixație intensă față de tată. Pentru a plăti acest păcat, femeia se autopedepsește când este însărcinată, prin eliminarea fiului pe care, în mod inconștient, crede că îl are cu tatăl său.

Pentru unele persoane, pierderea banilor poate fi trăită la fel de tragic precum pierderea unui făt, pentru că în ambele cazuri acest lucru rezultă a fi legat de o problemă de creativitate.

Fiecare avem o percepție diferită asupra banilor, asta trebuie să înțelegem; o sută de dolari în buzunarul nostru nu este același lucru cu o sută de dolari în buzunarul altcuiva. În funcție de arborele genealogic, putem concepe banii ca pe ceva murdar, idealizat, disprețuit sau depreciat. Dacă provii dintr-o familie bogată, în care

se trăiește din moștenire în moștenire, creativitatea ta va fi afectată pentru că nu vei ști să îți creezi propriii bani și vei întâmpina greutăți în momentul în care va trebui să îi câștigi. Dacă nu îți creezi propriii bani, vei trăi veșnic din creativitatea părinților tăi. Aceștia nu sunt „banii adultului“, ci banii pe care un copil îi primește ca pe o jucărie.

Pacienților care provin din familii modeste sau sărace le cer să lipească o monedă de *aur* sub fiecare pantof, ca să pășească întotdeauna pe bogăție. Uneori recomand un masaj cu bani, în care persoana este masată din cap până în picioare cu bancnote, pentru ca puterea lor să fie absorbită de piele.

În cazul persoanelor care, din cauza problemelor economice ale părinților, simt că nu au avut copilărie, ce este de făcut pentru recuperarea acestei carențe?

Am întrebat pacientul ce înseamnă pentru el o sumă mare de bani și dacă ar putea dispune de ea. Când, prin forțe proprii va reuni respectiva sumă, îi recomand să meargă la un cazinou și să joace acești bani. Consemnul este strict și fără drept de apel: „Du-te și joacă până pierzi tot. Dacă câștigi, continuă să joci până pierzi tot, indiferent cât timp îți ia ca să o faci.“ În acest fel, pacientul va învăța să joace de plăcere și își va permite să piardă. Iar acest lucru îi va servi drept act de reparare cu privire la copilăria sa.

Una dintre pacientele mele a pariat pe două mii de dolari. Problema e că a câștigat o sumă de bani atât de mare încât, la un moment dat, nu i s-a mai permis să parieze. În zilele următoare acestui câștig pe care ea îl păstrase, s-a întâmplat un eveniment în familie și s-a văzut obligată să plătească fiului ei o sumă de bani care corespundea exact cu câștigul ei de la cazinou.

Și iată și cazul cel mai extrem din câte am tratat: un bărbat, în pragul nebuniei, văzuse cum tatăl și mama sa au murit din cauza unei bombe ascunse în mașina lor, în timpul războiului din Algeria. Îi ura atât de mult, încât a simțit o plăcere imensă să vadă cum s-a întâmplat asta. Inconștient, suferea din cauza unei vinovății extreme. Cum să iasă de acolo?

I-am cerut să estimeze suma de bani de care putea dispune pentru însănătoșirea sa și să investească banii în bijuterii. După

ce avea să facă asta, trebuia să se întoarcă la locul exploziei și să le îngroape acolo. Acest act i-a vindecat complet nebunia. I-am folosit vina, obligându-l să-i pună un preț ridicat cu scopul de a se elibera de ea, plătind. Dacă suntem conștienți că am făcut rău cuiva, este necesar să oferim un cadou, fiindcă asta va presupune un act de reparație.

O femeie care purta bijuterii foarte valoroase a venit să mă vadă, foarte îngrijorată: „Mi-au fost furați trei sute de mii de franci. Acești bani aparțineau tatălui meu și un escroc mi-a promis că îi va investi, ca să îi înmulțească... și eu am avut încredere în el. Acum este în închisoare. Ce pot face ca să-mi recuperez banii?“ I-am răspuns: „Banii aceștia sunt în tine, trebuie să înveți să câștigi trei sute de mii de franci. Trebuie să-ți recunoști valoarea unică, fără să te apreciezi în funcție de banii tatălui tău. Nu ai pierdut nimic... acei bani nu erau ai tăi și, furându-i, bărbatul respectiv ți-a făcut o favoare. Trebuie să îi trimiți o scrisoare în care să scrii: «Îți mulțumesc profund, fiindcă, lipsindu-mă de ce nu era al meu, mi-ai permis să fiu eu însămi și să-mi aleg o activitate care să-mi ofere autonomie financiară. Mulțumesc mult!» Și adaugi în colet o păpușă drăguță, ca dar. Cu acest act, îi oferi fetița ta interioară, după care deschizi un magazin și foarte ușor îți vei recupera suma.“

Redau conversația mea cu alt pacient, legată tot de subiectul banilor:

— Am avut o mare problemă financiară, câștig bani, dar am în continuare datorii. În plus, tatăl meu a murit... Ce pot să fac?

— Înainte de orice, să vedem ce înseamnă acea datorie. Îndatorirea este o formă indirectă de a exprima că datorăm ceva cuiva. Dar în cazul tău, nu ești tu cel care datorează, ci ești cel cărui i se datorează. Fiindcă banul este *falic*, simbolizează banii tatălui și va arăta că tatăl tău este dator față de tine. Tu îți reclami comunicarea pe care nu ai avut-o cu el. Trebuie să faci o fotocopie a tuturor datoriilor tale, să le bagi într-o cutie, să mergi la mormântul tatălui tău și să le lași acolo, însoțite de o coroană funerară, realizată din frunzele unui copac pe care trebuie să le pictezi cu auriu. Actul îl vei termina spunând: „Și acum, să vorbim! Îți voi spune tot ce mi-a lipsit.“ Așa, vei începe să îți achiziți datoriile.

— Nu am loc să pictez frunzele copacului. N-aș putea să le înlocuiesc cu niște flori drăguțe, galbene?

— Nu ar fi același lucru!

A treia lege a psihomagiei spune că inconștientul trebuie să învețe să fie supus, ascultător. De multe ori, în psihomagie, prima reacție a persoanei este ceea ce eu numesc „fază de fentare”. Eu propun un act foarte concret, iar pacientul încearcă să îl adapteze în felul său.

Când cineva își ia un angajament în psihomagie, prin realizarea unui act, se cere respectarea tuturor detaliilor, fără discuție. Actul respectiv trebuie efectuat *ad litteram*, fiindcă altfel nu funcționează! Deși, uneori, acționez invers: dau un sfat așa de dificil sau chiar aproape imposibil, încât pacientul preferă să îl accepte ca atare. Așa s-a întâmplat cu un bărbat care își respingea calviția și căruia i-am sugerat un remediu infailibil de creștere a părului: să își ungă capul cu un kilogram de excremente de șobolan. Terapia nu a dus la creșterea părului, ci la acceptarea pleșuviei sale.

Am consultat o femeie frigidă, care nu suporta ca iubitul ei să îi atingă dosul. Fusese abuzată anal și continua să fie obsedată de această traumă. I-am cerut să cumpere dintr-un *sex-shop* un falus de mărimea celui pe care și-l amintea că-l avea violatorul său și cu acest falus fals să își penetreze iubitul... Problema s-a soluționat. Iubitul ei a acceptat, evident, fiindcă un bărbat care are o parteneră care nu simte plăcere își exprimă astfel disprețul său față de femeie și asta îi convine.

În timpul relației sexuale, femeia trebuia să dea frâu liber furiei acumulate, insultându-și partenerul. La un moment dat, trebuia să meargă undeva la țară, să facă dragoste și, când femeia observa că începe să se excite, dar fără să ajungă la orgasm, trebuia să aprindă fitilul unui foc bengal, pregătit cu grijă pentru această ocazie, și să vadă cum țâșnea orgasmul în exteriorul ei înseși. Introiecția mentală a acestui exemplu i-ar fi permis să se vindece și să ajungă la orgasm.

De asemenea, pot fi propuse acte mai puțin complexe, cum ar fi cel al unei femei frigide, care trebuia să se frece pe tot corpul

cu fotografia unei actrițe pe care o considera emblemă a seducției feminine. Este un proces de integrare, la finalul căruia pielea absoarbe capacitatea de seducție a actriței.

Eu nu vindec în funcție de principii morale care acționează în termeni de defecte, vicii sau păcate. Sanctitatea nu este terapeutică, în sensul că, dacă suntem supuși prejudecăților religioase, latura întunecată a sufletului este ascunsă și realitatea problemei, negată. Dacă observ că un pacient își alimentează dorința de a-și omorî tatăl, nu mă bazez pe înăbușirea pulsuniunii, ci îl autorizez să o trăiască metaforic. Prin urmare, va trebui să cumpere un cocoș, să îl sacrifice, să-l gătească și să-l mănânce cu niște prieteni. Furia va dispărea...

O femeia a venit să-mi spună cât de singură se simțea. În general, acea singurătate exterioară disimulează un pact secret infantil, care constă în trăirea unei relații interioare cu cineva interzis. De exemplu: „Tată, te voi iubi toată viața, voi fi doar cu tine...” Persoana respectă această înțelegere și se condamnă la izolare într-o înregimentare emoțională imaginară.

Iată actul meu de psihomagie: „La o hârtie de tip pergament și scrie cu litere mari: «Contract cu...», menționând numele persoanei cu care te simți unită. Adaugă: «Promit că te voi iubi doar pe tine toată viața...». Semnezi cu numele tău și deasupra pui o picătură din propriul sânge. Înfășori acest pergament, îl arzi într-un loc ales de tine, apoi plantezi orice plantă dorești peste cenușa rezultată. După aceea, te retragi spunând: «Începând de azi, voi veni o dată pe zi, timp de o săptămână, să stropesc această plantă cu apă deosebit de sărată, ca să nu crească.»”

Dacă după acest act își dorește să întâlnească un iubit, îi recomand să își ungă labiile cu miere și să meargă la un club de tir. Revolverul, prin forma sa falică și prin zgomotul detonant, devine un organ de exprimare. Cufundând-o în lumea bărbaților și făcând-o să manipuleze arme letale, o pun față în față cu furia sa, ca să se poată elibera de ea. În acest loc în care domnește masculinul, e foarte probabil să găsească un bărbat care să se apropie să o seducă...

Pentru copiii care suferă de enurezis, le cer părinților să petreacă o noapte cu ei, după ce fiecare a băut câte un litru de apă înainte să meargă la culcare, și îi oblig pe toți să urineze în pat. Evenimentul va deveni o sărbătoare și problema se rezolvă.

Un bărbat mi-a spus odată:

— Simt o puternică durere de stomac, care apare după ce mă-nânc sau când resimt o emoție. Prima dată când s-a întâmplat a fost când m-am despărțit de micuțul meu, ca urmare a unui divorț destul de tragic. Mama copilului mi-a reproșat că mă jucam jocuri sexuale cu el pentru simplul fapt că umblam goi prin casă. Am fost despărțit de fiul meu timp de doi ani și niciodată n-am putut depăși această durere.

I-am răspuns:

— Arsura de stomac are legătură cu furia îndreptată spre femeia care te-a despărțit de fiul tău, dar care nu este altceva decât transpunerea furiei tale de copil cu privire la mama ta. Ea te-a alăptat sau nu?

— M-a alăptat, dar nu a fost niciodată blândă cu mine, din punct de vedere fizic.

— Atunci, niciodată nu ți-a oferit cu adevărat sânul, fiindcă a trăit acea relație fără iubire. Poftim un act de recuperare a acelei informații – sursa suferinței tale. Trebuie să fii dezmiertat cu mângăieri și cu blândețe. Laptele ei era nedigerabil, pentru că lipsa de iubire o ardea la nivelul stomacului, iar tu reproduci acea usturime. Ai experimentat respingerea maternă prin intermediul laptei lui său. Trebuie să-i ceri partenerei tale să își pună niște sâni falși, plini de lapte concentrat, îndulcit, iar tu trebuie să sugi, în timp ce faceți dragoste.

De multe ori am fost întrebat cum identific natura problemei care va fi sursa actului pe care îl propun, atunci când cineva apelează la mine. În general, oamenii se gândesc că au o problemă individuală, când de fapt sunt puși față în față cu o chestiune genealogică. Prin intermediul meandrelor legendei familiale, cu toată filosofia și conceptele sale morale și religioase, stabilesc punctele de conexiune. Programarea arborelui genealogic acționează asupra inconștientului ca o săgeată și când săgeata se lansează, nu poate fi deviată de la

obiectivul său. Inconștientul are sarcina de a-l duce la bun sfârșit ca pe un ordin căruia persoana are datoria să-i răspundă. Nevroza familială are în mod automat o finalitate autodistructivă, iar psihomagia împinge pacientul să o atingă, cu ajutorul unui act metaforic, cu scopul de a satisface inconștientul. Dacă individul simte nevoia să își omoare părinții, trebuie să o recunoască și să își asume responsabilitatea pentru ce simte, ca să își poată dezmembra dorința. Vindecarea arborelui genealogic înseamnă să te înzestrezi cu mijloacele necesare executării metaforice a unei programări autodistructive.

Arborele genealogic reprezintă o unealtă terapeutică care evidențiază toate formele de posesie psihică, transmise de-a lungul generațiilor, luând ca referință numele, datele de naștere și de deces, traiectoria unei boli, conflictele, trădările, divorțurile, abuzurile, eșecurile, sinuciderile, grijile economice etc. Un proces de repetiții pe care pacientul îl trăiește ca un labirint. Cu toate acestea, psihomagia constituie un pas către actul metaforic, ce permite acțiunea asupra realității și transformarea sa.

În psihomagie, pacientul se transformă în propriul său vindecător. Plec de la ideea de bază că este antiterapeutic să dau o soluție. Este necesar ca persoana să se vindece prin ea însăși și să o facă în așa mod încât să devină propriul ei magician, autoterapeut. Când cineva acționează pentru tine, în numele tău, puterea de vindecare este distrusă, în sensul că există o pierdere de identitate prin faptul că ne lăsăm penetrați de o identitate de substituit, lucru care este patologic. Propria noastră identitate este cea care trebuie să se salveze și, pentru asta, pacientul trebuie să devină propriul său maestru. Seamănă cu diferența dintre a da o rețetă culinară cuiva și a-i servi un preparat gata făcut.

Psihomagia emite o rețetă formată din toate actele de realizat și pacientul trebuie să facă tot posibilul pentru a o respecta cuvânt cu cuvânt. Demersul în sine presupune dorința de vindecare, căutare și interes pentru a o realiza. Persoana va fi împărțită în două: bolnavul și vindecătorul, iar din acest punct începe recuperarea, însănătoșirea. Din momentul în care pacientul se poziționează cu atitudine de realizare a actului, o parte din el este deja salvată, pentru că își face apariția vindecătorul din el.

Am lucrat cu o femeie a cărei mamă a fost omorâtă prin lovituri de topor de către o servitoare. I-am cerut să realizeze un studiu minuțios detaliat al diferitor tipuri de arme cu tăiș, cu scopul de a putea ajunge la o semnificație pozitivă și mitică a toporului. Prin această inițiere a putut curăța obiectul dramei, l-a examinat și a trăit inconștient acea transformare.

Sublimarea alimentează transformarea; elementul de moarte devine un element de viață.

Am fost întrebat ce părere am despre trauma verbală din arborele genealogic. Fiecare cuvânt reprezintă un pericol în sine dacă nu se conștientizează influența directă pe care o are asupra inconștientului. Voi lua ca exemplu un terapeut care, adresându-se unuia dintre pacienții săi, i-a spus: „Ai indicele prea mare.“ Ziua următoare, omul și-a rănit degetul arătător într-un fierăstrău, în timp ce meșterea ceva prin casă. Nu ar fi trebuit să folosească niciodată cuvântul *prea*. Era de preferat să-l schimbe cu *foarte*. „Prea mare“ este o critică; „foarte mare“ este o constatare.

Am prescris un act de psihomagie unui bărbat care nu se putea bucura de viață din cauza greutății predicțiilor negative ale mamei sale: „Niciodată nu vei reuși ceva... Cine te va iubi? Ce neîndemânatic!“ Avea să își noteze pe o foaie de hârtie toate frazele care îl rănișeră și să le lipească pe corpul său gol. După asta, unul din prietenii lui trebuia să le dezlipească una câte una, cât mai delicat posibil.

Care este rezistența care se opune realizării actului? Nevroza, la fel ca suferința, este o legătură, pentru că reprezintă expresia unei solicitări de iubire neîndeplinită. Prin această ținuire, se plăsmuiește o identitate falsă. Acceptarea procesului de vindecare înseamnă să lași deoparte solicitarea de iubire și falsa identitate legată de această cerere. La început, nu se poate vizualiza alt fel de a fi, iar găsirea adevăratei identități provoacă neliniște. Acest lucru se datorează unei lipse de experiență, care n-are nimic de-a face cu cuvintele. Netrăind acele experiențe în timpul copilăriei, individul se poate descoperi total privat de mijloacele care îl pot ajuta să meargă înainte.

Psihomagia restabilește informația inițială și ne conectează cu ființa noastră esențială. Boala nu este altceva decât rătăcirea de

ființa esențială, care ne face să trecem prin tot ce nu suntem. Trăim un fel de comedie sufocantă, în care ne impunem, ne obligăm la comportamente ideale, meserii, relații lipsite de iubire; adică, la o amenințare repetitivă impusă de arborele genealogic: „Nu fi ce ești, fii ce vrem noi să fii, cu alte cuvinte, ce nu ești.“ Însănătoșirea trebuie să ne întoarcă în prezent. Persoanele bolnave psihic au ca trăsătură distinctivă faptul că trăiesc în viitor sau trecut, niciodată în momentul prezent. Nefind ele însele, absente din prezentul lor, imaginând planuri de îndeplinit în viitor ca obiective inaccesibile, trăiesc într-o stare patologică de autodistrugere. Pacientul nu vine ca să se facă bine, ci ca să se întâlnească pe el însuși.

Întrebările pe care trebuie să i le punem sunt: „Cum vă simțiți? Vă place ce sunteți? Cu adevărat vă place ceea ce vă place?“ Trebuie să se cufunde complet în tot ceea ce-i face rău, pentru ca ulterior să poată avansa. Trebuie să bea din paharul suferinței, până la fund, dacă vrea să evolueze.

Metafora este unealta cu care trebuie să lucrăm. Ființa umană supărată este precum un copil. Dorința sa este ca traiectoria unei săgeți care a fost trasă și pe care nimic nu o mai poate opri. Dacă simte nevoia să ia capul cuiva, este necesar ca psihomagul să-i propună mijloacele prin care săgeata sa să-și atingă obiectivul, recurgând la metaforă. Această metaforă este la fel de reală și veritabilă ca realitatea însăși.

Corpul conștient absoarbe astfel valoarea metaforei oferită de inconștient. Dacă există un copil care vrea să se elibereze de autoritatea tatălui (pe care spune că vrea să-l omoare), el își va depăși suferința trecând la actul metaforic de decapitare a animalelor într-o fermă de pui.

În orice caz, trebuie menționat că, deseori, oamenii care vin să îmi ceară ajutor nu au reușit să definească în mod clar răul ce reprezintă sursa durerii lor. Pacientul nu știe în ce constă adevărata sa neliniște – un aspect foarte evident atunci când îi cer să își imagineze că sunt un magician care o să-i dea dreptul la o dorință. Exact acesta este momentul în care se vede că persoana respectivă nu știe cum să-și abordeze problema, o ia pe ocolite și habar nu are cum să-și formuleze întrebarea. Uneori e nevoie să *te agăți* de

metafora care se deslușește din limbaj și să te întorci la experiențele folosite de însăși cel interesat.

Astfel, o tânără care se plângea de atitudinea pe care o adopta când se afla în preajma bărbaților se exprima în felul următor: „Nu am boase“. Remediul a constat în procurarea acestor atribute care se pare că-i lipseau. Prin urmare, am sfătuit-o să își confecționeze un penis din bancnote rulate larg, împreună cu două bile de relaxare pe care să le bage în chioloți și în acest fel să iasă la plimbare prin oraș. Trebuie să se înțeleagă că acest demers pe care îl propun permite modificarea realității și creșterea forței virile datorită imaginației.

Metoda simulării este și un mijloc prin care se ajunge la nodurile homosexuale existente în noi. Să luăm cazul acelei femei care accepta să fie mângâiată pe tot corpul, cu excepția dosului. În realitate, era vorba despre o reacție de apărare față de o violare anală nerecunoscută, pe care tatăl ei i-o provocase când era mai tânără. Fiindcă tatăl era prada unui nod homosexual, fiica își putea îndeplini această dorință doar prin penetrare anală. În acest fel, ea își reprima reacțiile proprii feminine ca să-i fie pe plac tatălui. S-a masculinizat, așa că își evacua furia reprimată adoptând rolul și sexul tatălui. I-am cerut acestei femei să refacă și să reia de una singură gesturile la care fusese supusă, fiindcă actul în sine trezește reacții și modifică comportamente.

Lipsa relației afective poate fi trăită ca o mutilare pentru care e bine să fim pregătiți. I s-a întâmplat unei femei al cărei soț avea o boală gravă de inimă. Nu știa cum să se pregătească pentru doliu și își exprima suferința când visa uneori că își omora soțul. Își putea imagina și accepta acea moarte, dar era incapabilă să o trăiască cu adevărat. Avea nevoie să se pregătească pentru despărțirea propriu-zisă. Urmându-mi sfaturile, a așezat o fotografie a soțului, ca cea a cărții de identitate, într-o cutie de carton care servea drept sicriu și a îngropat totul. După un timp, soțul ei a decedat. Femeia era gata să înfrunte lipsa celui care, începând de atunci, nu mai era alături de ea.

Pare că cu cât este mai dificil să execuți actul propus de psihomag, cu atât mai mult cresc posibilitățile ca acesta să fie eficient.

Pentru ca o mamă și fiul ei să nu mai depindă unul de altul, am sfătuit-o pe femeie să plece în Statele Unite (cu alte cuvinte, să facă efortul fizic să se deplaseze și efortul financiar să plătească biletul) și să stea închisă în camera de hotel împreună cu fiul său, timp de douăzeci și două de zile. Deschiderea spre lumea exterioară trebuia să fie progresivă (să primească vești, să îi dea să mănânce, apoi să-l alunge etc.). Amploarea efortului, cheltuiala bănească și sacrificiile pe care le presupune realizarea unui act reprezintă o parte fundamentală a desăvârșirii lui. Ca să primești trebuie să dai.

De asemenea, trebuie să crezi, să ai credință fiindcă doar cel care vrea să fie vindecat se poate vindeca. Dacă unul din pacienții tăi crede că este posedat de cineva, de un demon, de un spirit malefic, un blestem sau de teama permanentă de a-și pierde rațiunea, poți încerca să îl eliberezi printr-o ceremonie de suflături, dacă pacientul crede în puterea ta terapeutică.

Îți vei strânge buzele și vei împinge cu putere aerul, imaginându-ți că astfel scoți din corpul celui posedat orice entitate invazivă. Sufli asupra persoanei, pornind de la partea superioară a capului. Sufli energie asupra părului său, ca să-i elimini teama care-l amenință. După asta, te așezi în fața persoanei și sufli în continuare: în gât, în urechi, în fosele nazale și în gura deschisă. Tot așa, în timp ce îi ceri să închidă ochii, îi sufli pe toată fața și apoi în ceafă. Îl iei de braț, continuând să sufli și, din când în când, îi repeți cuvintele: „Afară!“ și „Pleacă!“ Sprijină-te de brațul lui și spune-i să ridice piciorul stâng, apoi piciorul drept. Suflă asupra întregului corp: pe piept, pe spate și încheie suflându-i pe tălpile goale. Atunci, cu o cretă albă, desenează un cerc pe pământ, în jurul corpului pacientului. În continuare, cu un burete și cu apă, șterge totul și spune: „Ești liber! Absoarbe forțele telurice! Fie ca forța asta să urce până în înaltul capului tău! Întinde-ți ființa până ajunge în toate colțurile lumii! Unește-te cu stelele!“

Așa se termină ritualul de acces la lumea psihomagică, cu pacientul eliberat de obsesiile sale. Doar atunci poate începe faza de vindecare.

O femeie cu unghii mari, vopsite cu oă roșie, are dificultăți „în a-și câștiga banii cu bărbații“... Îmi spune voalat că bărbații o

întrețin și că vrea un act de psihomagie ca să poată lucra fără să își exploateze darurile sexuale. O rog să facă rost de o scoică mare. Să o umple cu pământ, să planteze acolo zece semințe de grâu, să își taie unghiile și să le îngroape acolo. Cu apă sfințită adusă de la o biserică, va trebui să stropească ce a plantat, până când semințele germinează și cresc zece plântuțe. Tăindu-și cele zece unghii, ea realizează actul. A înțeles că unghiile acelea atât de lungi sunt un simbol al mâinilor sale care nu muncesc.

Michel pare să aibă 58 de ani, poate mai puțin, este chel, dar folosește peruca. L-am rugat ca, odată ajuns la curs, să și-o scoată și să primească lecția cu capul descoperit... Așa face. Începe să se vaite. „Trec printr-o criză. Nu știu ce se va alege de mine. O mulțime de lucruri mi se întâmplă deodată“... Este atât de neliniștit că mai are puțin și plânge. „În sfârșit, mă despart de soția mea: vom trăi în locuri diferite, e complexă și dureroasă această separare, ea poate muri, se poate sinucide, iar eu nu știu cum mă voi simți... În plus, economia e la pământ... Am fost nevoit să apelez la bancă și să cer un împrumut mare. Nu știu cum îl voi plăti...“

I-am răspuns: „Fii bun și repetă în fața grupului (suntem 32 de persoane) toate lucrurile pe care tocmai le-ai spus, punct cu punct. Dar înainte, părăsește sala și întoarce-te când te vom chema.“ În timp ce era afară, stabilesc cu grupul cum să procedăm. Îl chemăm. Michel începe: „O să mă prezint așa, chel, în fața colaboratorilor și clienților. Nu știu ce se va întâmpla... Sunt îngrijorat...“ Toți începem să râdem în hohote și îl aplaudăm. „Mă despart de soția mea.“ Râdem, aplaudăm și strigăm: „Bravo! Bravo! Bravo!“. „Economia e la pământ... Nu știu cum voi plăti împrumutul acordat de bancă...“. Toți râdem ținându-ne cu mâinile de burtă și strigăm: „Foarte bine!“ Aplaudăm frenetic.

Michel începe să rădă. Și-a dat seama că face exact ce vrea să facă și că, de fapt, drama sa este o sărbătoare.

Într-unul din cursurile mele de metagenealogie, un bărbat intră în criză și prezintă simptome de neliniște, tremor, contracții și sufocare. Nimeni nu-l poate calma. Episodul său încetează imediat după ce, cu mult efort, îi scot de pe degetul inelar verigheta.

Într-un curs de Tarot de Marsilia, văd că Daniel poartă niște șosete uzate și murdare. Îi iau piciorul drept, i-l mângâi, îmi scot una din șosetele mele (noi și curate) și i-o pun lui. Plânge. Apoi are un acces de furie, amintindu-și cum îl neglijau părinții când era copil.

De multe ori, fiul meu, Brontis, vorbește despre ursul pe care l-am pus să îl îngroape când a venit să locuiască cu mine, la vârsta de șase ani. Îi oferisem acel urs când avea trei ani și eu și mama lui ne despărțiserăm. În filmul meu, *El Topo*, îi spun: „Azi implinesti șapte ani. Ești deja un bărbat. Îngroapă prima ta jucărie și portretul răposatei tale mame“. După ce am filmat scena aceea, am făcut greșea de a lăsa ursulețul și portretul îngropate. Când Brontis a împlinit 24 de ani, mi-a mărturisit: „Ca să-mi liniștesc suferința pierderii ursulețului și a portretului mamei, mi-am imaginat că furnicile vor merge să locuiască în urs, însoțite de Bernadette.“ Încercând să îmi repar greșea, am îngropat în grădina casei noastre un ursuleț de pluș, alături de o poză a lui Bernadette, mama lui Brontis. M-am îmbrăcat într-un costum de piele tăbăcită neagră (la fel ca în *El Topo*) și i-am spus lui Brontis (gol, ca în film): „Împlinind șapte ani, ai dreptul să fii un copil. Dezgroapă-ți prima jucărie și portretul mamei tale.“ Am cântat la flaut cât timp el dezgropa poza, de data asta colorată, fiindcă filmul este filmat alb-negru, plus ursul devenit un exemplar delicat și suav... A început să plouă. La fel ca în *El Topo*, l-am dirijat pe Brontis care era agățat de spatele meu, în timp ce imitam galopul unui cal. Cu capul sprijinit în ceafa mea, Brontis plângea ca un copil mulțumit.

O conferință psihomagică Universitatea Jussieu, Paris (1987)

(Un auditoriu numeros, scări monumentale separate de un hol central care coboară până la o masă foarte mare, ce-mi servește drept scenă.)

— Îndreptându-mă spre public:

— Dacă cineva mi-o cere, poate îi voi putea da un sfat din mers. N-am făcut-o niciodată în public, fiindcă e nevoie să te concentrezi pe arborele genealogic al pacientului, dar putem încerca. Așa, veți putea vedea psihomagia în acțiune.

(Un student își face curaj și pune prima întrebare.)

— De multă vreme, mi se întâmplă să simt că mor de foame. Uneori reușesc să fiu creativ, să învăț, dar... Stomacul, vail... În totdeauna vine un moment în care... un moment în care încep să mă simt prea rău dacă nu mănânc.

— În acest caz, sfatul meu este: dat fiind faptul că ți-e teamă să îți lipsească mâncarea, caută o bonă care alăptează un copil și plătește-o ca să te alăpteze și pe tine timp de șapte zile. Trăiește șapte zile cu laptele acestei doici! Atunci angoasa ta va dispărea.

(Reacții de incredulitate în sală)

— De ce actul ăsta?

— Pentru că teama lipsei mâncării este teama lipsei laptelui matern. Trebuie depășită. Văd că ești foarte uscățiv. Nu ai fost hrănit așa cum trebuia. Prin urmare, trebuie să învingi anumite rezistențe referitoare la arhetipul matern și la femeie. Dacă mă asculți, te vei vedea obligat să îți iei angajamentul să acționezi, să plătești. Toate acestea vor provoca diferite lucruri. Va trebui să găsești doi-ca, să stabiliți împreună un preț, apoi să te aranjezi ca să o întâlnești... Acțiunea asta te va scoate din neliniștea pe care o simți. Îți vei recăpăta încrederea în femeie și, în același timp, în creativitatea ta, fiindcă atunci îți vei accepta și feminitatea interioară, sufletul.

(O tânără puțin batjocoritoare.)

— Iubitul meu mi-a trimis o scrisoare în care mi-a scris: „Nu vreau să te mai văd decât dacă o să vii cu limba scoasă, până la buric.” Ce pot să fac? Încă îl iubesc, dar nu mă pot lăsa umilită.

— Confectionează-ți o limbă dintr-o pânză roșie. Odată ajunsă în fața casei lui, bagă-ți-o în gură și sună la ușă. Când deschide, te va vedea cu limba atârnată până la buric. Dacă râde, înseamnă că te merită. Dacă îți trăneste ușa în nas, simte-te norocoasă că ai rupt această relație cu un om atât de obtuz din punct de vedere spiritual.

(O tânără foarte timidă pune o întrebare, cu o voce foarte joasă și rămânând așezată.)

— De câteva luni încerc să vând niște nimicuri de care vreau să scap...

— Vorbește mai tare ca să te poată auzi toată lumea!

— Eu...

— Vorbește mai tare! Ridică-te ca să te vedem cu toții!

— Am pus anunțuri...

— Ridică-te! Nu vorbi de pe scaun!

— Am pus anunțuri și am primit multe telefoane, dar...

— Mai tare! Privește spre oameni!

(Tânăra se ridică.)

— Dar oamenii stabilesc cu mine ceva și apoi nu mai apar și de aceea nu reușesc să mă debarasez de lucrurile astea și...

— Ce nimicuri sunt?

— Niște obiecte de mobilier pe care le am și pe care nu vreau să le mai am.

— Când ești întrebată ceva, inconștientul nu-ți dă niciodată răspunsul pe loc, pentru că inconștientul măsoară tot ca o mașinărie... Spune-mi numele tău!

— Virginie...

(Îndreptându-mă spre public.)

— Am observat că Virginie nu putea vorbi din picioare, ci așezată în scaunul său, prin urmare, în posesia sa, în mobila sa și că